Pâinea și apa vieții

Studiul 7, Trimestrul 3, 9-15 August, 2025

Sabat după-amiază, 9 August

De memorat:

Atunci, Domnul a zis lui Moise: „Până când aveţi de gând să nu păziţi poruncile şi legile Mele? 29 Vedeţi că Domnul v-a dat Sabatul; de aceea vă dă în ziua a şasea hrană pentru două zile. Fiecare să rămână la locul lui şi, în ziua a şaptea, nimeni să nu iasă din locul în care se găseşte.” 30 Şi poporul s-a odihnit în ziua a şaptea. Exod 16:28-30

După ce Israelul a trecut marea și după ce marea s-a închis peste vrăjmașii lor, toți au cântat și i-au dat slavă lui Dumnezeu, dar deși armata lui Faraon și marea nu mai erau obiecte de teamă, ci de încurajare, încercările, îndoielile și temerile lor încă nu au luat sfârșit: Aproape imediat după ce au văzut marea în urmă și pustia în față, au început să-l recrimineze pe Moise pentru că i-a adus în pustie pentru a muri de foame și de sete acolo. Nu le-a intrat niciodată în minte că, dacă Dumnezeu a putut usca marea, El putea cu siguranță să inunde pustia și să-l facă să înflorească ca un trandafir. În ciuda îndoielilor și a cârtirilor lor, Dumnezeu a făcut din nou o minune și mai mare: El a făcut ca din stâncă să curgă apă și a adus mană din cer!

Dumnezeu făgăduise să fie Dumnezeul lor, să-i ia la Sine ca popor și să-i conducă într-o țară mare și bună; numai că ei erau gata să abandoneze în fața oricărui obstacol întâlnit în drumul lor spre acea țară. Într-un mod minunat, El i-a scos din robia Egiptului ca să-i înalțe și să-i înnobileze, să facă din ei o pricină de laudă pe pământ. Dar era necesar ca ei să dea piept cu necazurile și să sufere lipsuri. Dumnezeu Îi aducea de la starea de degradare, la situația de a-i pregăti, a-i face în stare, să ocupe un loc de cinste printre națiuni și să primească răspunderi importante și sfinte. Dacă ei ar fi avut credință în El, văzând toate câte a făcut El pentru ei, atunci ar fi suportat cu bucurie orice neajunsuri, lipsuri și chiar suferințe; dar ei nu erau dispuși să se încreadă mai departe în Dumnezeu, decât dacă vor fi martori ai dovezilor continue ale puterii Sale. Ei au uitat amara lor experiență din Egipt. Ei au uitat bunătatea și puterea lui Dumnezeu desfășurate în favoarea lor, eliberându-i din sclavie. Ei au uitat cum le-au fost salvați copiii atunci când îngerul nimicitor i-a lovit pe întâii născuți ai Egiptului. Ei au uitat marea manifestare a puterii divine la Marea Roșie. Ei au uitat faptul că, în timp ce au trecut cu bine pe drumul ce fusese deschis pentru ei, armatele vrăjmașilor lor, care au încercat să-i urmărească, au fost acoperite de apele mării. Au văzut însă numai prezentele lor neajunsuri și încercări; și în loc să spună: “Dumnezeu a făcut lucruri mari pentru noi; deși am fost sclavi, El face din noi o mare națiune”, ei vorbeau numai de greutățile drumului, întrebându-se când oare se va sfârși peregrinajul lor obositor. PP 292.3

Duminică, 10 August

Ape amare

Potrivit celor relatate în Exodul 15:22-27, care a fost contextul primei minuni făcute după traversarea Mării Roșii?

De la Marea Roșie, oștile lui Israel au pornit din nou în călătoria lor sub călăuzirea stâlpului de nor. Priveliștea din jurul lor era foarte dezolantă — munți pleșuvi, pustii, pământuri sterpe și marea care se întindea până departe, cu țărmurile ei presărate cu cadavrele vrăjmașilor lor; și totuși ei erau plini de bucurie, conștienți că sunt liberi, și orice gând de nemulțumire a fost adus la tăcere. PP 291.1

Dar timp de trei zile, în călătoria lor n-au găsit apă. Rezerva pe care o luaseră cu ei se terminase. Nu era nimic care să le potolească setea arzătoare, în timp ce se târau obosiți peste întinderile arse de soare. Moise, care cunoștea această regiune, știa ceva ce nu știau ceilalți, și anume că la Mara, cel mai apropiat loc de poposire, unde se găseau izvoare, apa nu era bună de băut. Cu mare îngrijorare el urmărea norul călăuzitor. Cu strângere de inimă el a auzit strigătul plin de bucurie — “apă, apă” — al cărui ecou se făcea auzit pretutindeni. Bărbați, femei și copii, în graba lor, plini de bucurie, s-au îngrămădit la izvoare, când, deodată, un strigăt plin de durere a izbucnit din mulțime — apa era amară. PP 291.2

În groaza și disperarea lor, i-au reproșat lui Moise că i-a condus pe un astfel de drum, neținând seama de faptul că prezența divină din acel nor misterios îl condusese și pe el, la fel cum i-a condus pe ei. În durerea sa față de disperarea lor, Moise a făcut ce ei au uitat să facă: el a strigat fierbinte către Dumnezeu după ajutor. “Și Domnul i-a arătat un lemn, pe care l-a aruncat în apă. Și apa s-a făcut dulce”. (Exod 15, 25.) Cu această ocazie, aici, lui Israel i s-a dat prin Moise făgăduința: “Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui, și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu nici una din bolile cu care am lovit pe Egipteni; căci Eu sunt Domnul, care te vindecă”. (Exod 15, 26.) PP 291.3

Luni, 11 August

Prepelițe și mană

Studiază Exodul 16:1-36 și descoperă cauza protestelor poporului Israel și ce a urmat!?

După o lună de zile de la părăsirea Egiptului, izraeliții și-au întins — pentru prima dată — tabăra, în pustie. Proviziile lor au început acum să se termine. În pustie era puțină iarbă și turmele li se împuținaseră. Cum avea să se găsească hrană pentru această vastă mulțime de oameni? Îndoiala le-a umplut inimile și au început din nou să murmure. Chiar mai marii și bătrânii norodului s-au alăturat poporului în a se plânge împotriva conducătorilor lor, numiți de Dumnezeu: "Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului, când ședeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine de ne săturam? Căci ne-ați adus în pustia aceasta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta". (Exod 16, 3.) PP 292.1

Până acum ei nu suferiseră de foame; nevoile lor zilnice erau satisfăcute, dar ei se temeau pentru viitor. Ei nu puteau înțelege cum avea să se hrănească această mare mulțime în călătoriile sale prin pustie și, în imaginație, ei și-au văzut copiii murind de foame. Dumnezeu a îngăduit ca greutățile să-i înconjoare, iar rezervele de hrană să se împuțineze, pentru ca inimile lor să se poată întoarce spre El, care până aici fusese Eliberatorul lor. Dacă în strâmtorarea lor aveau să-L cheme, El avea încă să dea pe față dovezile iubirii și grijii Sale față de ei. El le făgăduise că, dacă vor asculta de poruncile Sale, nici o boală nu avea să vină asupra lor și numai necredința lor păcătoasă a fost aceea care i-a făcut să-și imagineze că ei sau copiii lor puteau să moară de foame. PP 292.2

Dumnezeu nu era nepăsător față de nevoile lui Israel. El le-a spus conducătorilor: "Voi face să ploaie pâine din cer pentru voi". Și au fost date instrucțiuni ca poporul să strângă zilnic cât le trebuie, strângând o măsură dublă în cea de-a șasea zi, pentru ca păzirea sfântă a Sabatului să fie menținută. PP 294.3

Moise i-a asigurat pe copiii lui Israel că nevoile lor aveau să fie împlinite. "Domnul vă va da astă seară carne de mâncat, și mâine dimineață vă va da pâine să vă săturați". Și apoi a adăugat: "Căci ce suntem noi? Cârtirile voastre nu se îndreaptă împotriva noastră, ci împotriva Domnului". Apoi i-a poruncit lui Aaron să le spună: "Apropiați-vă înaintea Domnului; căci v-a auzit cârtirile. În timp ce Aaron vorbea, ei s-au uitat înspre pustie, și iată că slava Domnului s-a arătat în nor". O astfel de splendoare, pe care ei nu o mai văzuseră niciodată, simboliza prezența divină. Prin manifestări adresate simțurilor lor, ei aveau să obțină o cunoaștere a lui Dumnezeu. Ei trebuia să învețe că Cel Prea Înalt era conducătorul lor, și nicidecum omul Moise, și ei trebuia să se teamă de Numele Lui și să asculte de glasul Său. PP 294.4

O dată cu căderea nopții, tabăra a fost acoperită de o mare mulțime de prepelițe, destule ca să satisfacă nevoia întregii mulțimi. Dimineața, pe fața pământului era "ceva mărunt, ca niște grăunțe, mărunt ca bobițele de gheață albă". Semăna cu grăunțele de coriandru. Poporul a numit-o "mană". Moise a spus: Aceasta "este pâinea, pe care v-o dă Domnul ca hrană". Poporul a strâns mană și a văzut că este din abundență pentru toți. Ei "o măcinau la râșniță, sau o pisau într-o piuă; o fierbeau în oală, și făceau turte din ea". (Numeri 11, 8.) Mana avea gustul unei turte făcute cu miere. Au fost sfătuiți ca pentru fiecare persoană să strângă zilnic un omer și nu trebuia să rămână nimic din ea până a doua zi. Unii au încercat să păstreze ceva pentru ziua următoare, dar a doua zi nu mai era bună de mâncat. Provizia pentru ziua respectivă trebuia strânsă dimineața; căci tot ceea ce mai rămânea pe pământ se topea de razele soarelui. PP 295.1

Marți, 12 August

Apă din stâncă

Ce lecție ar fi trebuit să învețe poporul din incidentul relatat în Exodul 17:1-17?

După părăsirea pustiei Sin, izraeliții au tăbărât la Refidim. Aici nu exista apă și din nou au dat pe față neîncredere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu. În orbirea și cutezanța sa, poporul a venit la Moise cu cererea: "Dă-ne apă să bem!" Dar răbdarea lui n-a cedat. "Pentru ce căutați ceartă cu mine?" a spus el, "Pentru ce ispitiți pe Domnul?" Atunci ei au strigat plini de mânie:

“Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici, cu copiii și turmele noastre?” Atunci când fuseseră aprovizionați din abundență cu hrană, își aminteau cu rușine de necredința și murmurările lor și făgăduiau să se încreadă pentru viitor în Dumnezeu; dar își uitau curând făgăduința lor și, la prima încercare a credinței, cădeau. Stâlpul de nor care-i conducea părea că ascunde o taină teribilă. “Și Moise”, se întrebau ei, “cine era el oare și care putea fi planul lui, scoțându-i din Egipt?” Bănuiala și neîncrederea le-au umplut inimile și l-au acuzat cu îndrăzneală de intenția de a-i omorî pe ei și pe copiii lor prin lipsuri și greutăți, pentru ca el să se îmbogățească luându-le averile. În revărsarea mâniei și revoltei lor, erau gata să-l omoare cu pietre. PP 297.3

În durerea sa, Moise a strigat către Domnul: “Ce să fac cu poporul acesta?” El a fost îndrumat să-i ia pe bătrânii lui Israel și toiagul cu care săvârșise minunile în Egipt și să meargă înaintea poporului. Și Domnul i-a zis: “Iată, Eu voi sta înaintea ta, pe stânca Horebului; vei lovi stânca, și va țâșni apă din ea, și poporul va bea”. El a ascultat și apa a țâșnit într-un izvor puternic care a satisfăcut din abundență nevoile taberei. În loc de a-i porunci lui Moise să-și ridice toiagul și să aducă niște plăgi teribile asemenea acelora din Egipt, asupra căpeteniilor din această mulțime rea și nemulțumită, Dumnezeu, în marea Sa milă, a făcut din toiag instrumentul Său pentru a-i izbăvi. PP 298.1

“A despicat stânci în pustie, și le-a dat să bea ca din niște valuri cu ape multe. A făcut să țâșnească izvoare din stânci, și să curgă ape ca niște râuri”. (Psalmii 78, 15-16.) Moise a lovit stânca, dar Fiul lui Dumnezeu a fost Acela care, ascuns privirii lor în stâlpul de nor, a stat alături de Moise și a făcut să curgă apa dătătoare de viață. Nu numai Moise și bătrânii, ci întreaga adunare a poporului Israel, care stătea la distanță, au văzut slava Domnului; dacă norul ar fi fost îndepărtat, ei ar fi fost nimiciți de strălucirea Sa care era prezentă acolo. În setea lor, poporul L-a ispitit pe Dumnezeu spunând: “Este oare Dumnezeu cu noi sau nu? Dacă Dumnezeu ne-a adus aici, de ce nu ne dă apă și pâine?” Necredința astfel manifestată era nelegiuită și Moise se temea ca nu cumva judecățile lui Dumnezeu să se abată asupra lor. Și el a pus numele locului aceluia Masa (ispitire) și Meriba (ceartă), în amintirea păcatului lor. PP 298.2

Ietro

Ce pași importanți în istoria națiunii au avut loc în Exodul 18:1-27?

Nu departe de locul unde erau acum tăbărâți izraeliții, se afla casa lui Ietro, socrul lui Moise. Ietro auzise de eliberarea evreilor și acum a pornit să-i viziteze, ca să-i dea lui Moise nevasta și pe cei doi fii ai săi. Marele conducător a fost informat, prin soli, de sosirea lor și a ieșit cu bucurie ca să-i întâmpine și, după ce a terminat de salutat, i-a condus la cortul său. El își trimisese înapoi familia, când se afla pe drumul periculos al scoaterii lui Israel din Egipt, dar acum se putea bucura din nou de mângâierea și sprijinul prezenței lor. El i-a povestit lui Ietro modul minunat în care S-a purtat Dumnezeu cu Israel și patriarhul s-a bucurat și a binecuvântat pe Dumnezeu și, împreună cu Moise și cu bătrânii poporului, el s-a unit în a aduce jertfe și a luat parte la o masă solemnă pentru comemorarea milei lui Dumnezeu. PP 300.2

Rămânând în tabără, Ietro a observat repede cât de grele erau poverile ce apăsau asupra lui Moise. Menținerea ordinii și disciplinei în mijlocul acestei mari mulțimi neștiutoare și needucate era într-adevăr o sarcină extraordinară. Moise era recunoscut drept conducătorul și judecătorul lor și la el erau aduse nu numai nevoile și interesele generale ale poporului, dar și neînțelegerile ce se iscau între ei. El a îngăduit acest lucru pentru că avea astfel ocazia să-i învețe; căci el spunea: “Eu judec între ei, și fac cunoscut poruncile lui Dumnezeu și legile Lui”. (Exod 18, 16.) Dar Ietro nu a fost de acord cu aceste practici, spunând: “Ce faci tu nu este bine căci lucrul este mai presus de puterile tale și nu-l vei putea face singur”. “Te istovești singur”, și l-a sfătuit pe Moise să numească niște persoane destoinice drept căpetenii peste mii, pe alții, căpetenii peste sute, iar alții, peste zeci. Ei trebuia să fie oameni “destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere și vrăjmași ai lăcomiei”. Aceștia aveau să judece în toate problemele de mică importanță, în timp ce cazurile cele mai grele și mai importante urmau să fie aduse totuși înaintea lui Moise, care trebuia să fie pentru popor, spunea Ietro, “tălmaciul poporului înaintea lui Dumnezeu” și să ducă “pricinile înaintea lui Dumnezeu. Învață-i poruncile și legile; și arată-le calea, pe care trebuie s-o urmeze și ce trebuie să facă”. Acest sfat a fost ascultat și el nu numai că a ușurat sarcina lui Moise, dar a avut ca rezultat stabilirea unei ordini mult mai bune în mijlocul poporului. PP 300.3

Domnul l-a onorat mult pe Moise și prin mâna sa a săvârșit multe minuni; dar faptul că el fusese ales ca să-i învețe pe alții nu l-a făcut să tragă concluzia că el personal nu mai are nevoie să fie învățat. Conducătorul ales al lui Israel a ascultat cu bucurie sugestiile pe care i le dăduse preotul din Madian, temător de Dumnezeu, și a adoptat planul său ca fiind un aranjament înțelept. PP 301.1

Potrivit acestui plan, “Moise a ales oameni destoinici din tot Israelul și i-a pus căpetenii ale poporului, căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece. Ei judecau poporul în tot timpul; aduceau înaintea lui Moise pricinile grele, iar toate pricinile mici le judecau ei înșiși”. (Exod 18, 19.26.) FA 93.2

Joi, 14 August

Pâinea și apa vieții

Ce motiv oferă Pavel, în 1 Corinteni 10:11, pentru consemnarea acestor evenimente?

Călătoriile copiilor lui Israel sunt descrise cu credincioșie. Eliberarea pe care le-a dat-o Domnul, organizarea lor perfectă și ordinea deosebită, păcatul lor de a cârti împotriva lui Moise și, prin urmare, împotriva lui Dumnezeu, nelegiuirile lor, răzvrătirile lor, pedepsele pe care le-au suferit, trupurile lor moarte, risipite în pustie, din cauza împotrivirii lor de a se supune planului înțelept al lui Dumnezeu — acest tablou detaliat este prezentat înaintea noastră ca o avertizare, ca să nu urmăm și noi exemplul lor de neascultare și să cădem asemenea lor. 1M 651.2

„Totuși, cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie. Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei. Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: ‘Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s-au sculat să joace’. Să nu curvim, cum au făcut unii din ei, așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii. Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit prin șerpi. Să nu cârtiți, cum au cârtit unii din ei, care au fost nimiciți de Nimicitorul. Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. Astfel dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă”. S-a schimbat Dumnezeu, nu mai este El un Dumnezeu al ordinii? Nu; El este același în dispensațiunea prezentă ca și în cea trecută. Pavel spune: „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților”. El este la fel de exact, de minuțios, acum ca și atunci. Și El are în plan ca noi să învățăm lecția ordinii și a organizației de la ordinea desăvârșită instituită în vremea lui Moise, spre folosul copiilor lui Israel. 1M 652.1

Ce adevăruri sunt exprimate în Ioan 4:7-15; 6:31-51 pentru noi, creștinii?

Dreptatea sau neprihănirea nu se capătă nici prin lupte chinuitoare sau munci istovitoare, nici prin daruri sau sacrificii, ci ea este dată în dar oricărui suflet care flămânzește și însetează după ea. “Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate ... fără bani și fără plată.” “Neprihănirea lor este de la Mine, zice Domnul”, și “Iată Numele pe care I-L vor da: ‘Domnul, neprihănirea noastră’.” (Isaia 55, 1; 54, 17; Ieremia 23, 6.) CMF 18.2

Nimeni de pe pământ nu poate să dea ceea ce va potoli foamea și setea sufletului. Dar Isus zice: “Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.” “Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată, și cine crede în Mine nu va înseta niciodată.” (Apocalipsa 3, 20; Ioan 6, 35.) CMF 18.3

După cum avem nevoie de hrană, pentru susținerea puterii noastre corporale, tot așa avem nevoie de Hristos, pâinea din ceruri, pentru a ne susține viața spirituală și a ne da putere să facem faptele lui Dumnezeu. După cum corpul primește continuu mâncarea care susține viața și vigoarea, tot așa și sufletul trebuie să comunice continuu cu Hristos, supunându-se Lui și depinzând în totul de El. CMF 19.1

După cum călătorul obosit caută izvorul în pustie și, când îl găsește, își potolește setea arzătoare, tot așa și creștinul, când însetează după apa curată a vieții, o va căpăta de la Hristos, care este izvorul de apă vie. CMF 19.2

Vineri, 15 August

Alte gânduri

Istoria vieții din pustie a poporului Israel a fost consemnată pentru a fi de folos Israelului lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului. Raportul modului în care S-a purtat Dumnezeu cu cei ce pribegeau în pustie în toate călătoriile lor într-o parte și-n alta, îngăduind să fie expuși foamei, setei și oboselii, dar manifestându-și în mod izbitor puterea pentru a-i ajuta, este bogat în avertizări și sfaturi pentru poporul Său din toate veacurile. Experiența variată a poporului evreu a fost o școală a pregătirii pentru căminul făgăduit din Canaan. Dumnezeu dorește ca poporul Său din aceste zile să revadă, cu o inimă plină de umilință și cu un spirit dispus să învețe, încercările prin care a trecut vechiul Israel, pentru ca să poată fi educat în pregătirea sa pentru Canaanul ceresc. PP 293.1

Mulți privesc înapoi la izraeliți și se miră de necredința și murmurarea lor, considerând că ei n-ar fi fost așa de nerecunoscători; dar atunci când credința le este pusă la probă, chiar și în încercări mici, ei nu dau pe față o credință sau o răbdare mai mare decât a manifestat vechiul Israel. Când ajung în strâmtoare, ei murmură în fața mijloacelor prin care Dumnezeu a ales să-i curețe. Deși nevoile lor prezente sunt satisfăcute, mulți nu vor să se încreadă în Dumnezeu pentru viitor și unii ca aceștia se tem tot timpul ca nu cumva sărăcia să vină asupra lor, iar copiii lor să fie lăsați să sufere. Unii văd întotdeauna răul înainte sau exagerează dificultăți care realmente există, astfel încât ochii lor sunt orbi față de multele binecuvântări care ar cere recunoștință din partea lor. Obstacolele pe care le întâmpină, în loc să-i facă să caute ajutorul lui Dumnezeu, unica sursă de putere, îi despart de El, pentru că trezesc în ei neliniștea și nemulțumirea. PP 293.2

Facem noi bine când suntem necredincioși în felul acesta? De ce am fi oare nerecunoscători și lipsiți de încredere? Isus este prietenul nostru: întregul cer este interesat de binele nostru; iar neliniștea și temerea noastră nu fac decât să-L întristeze pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. N-ar trebui să ne complăcem în griji ce nu fac decât să ne roadă și să ne uzeze, dar nu ne ajută să putem trece cu bine încercările. N-ar trebui să se acorde nici un loc acelei neîncrederi în Dumnezeu care ne conduce să facem din pregătirea pentru nevoile viitoare scopul principal al vieții, ca și când fericirea noastră ar consta în aceste lucruri pământești. Nu este voia lui Dumnezeu ca poporul Său să fie doborât de griji. Dar Dumnezeu nu ne spune că nu vor fi primejdii în drumul nostru. El nu-și propune să-l ia pe poporul Său din lumea păcatului și a răului, ci El ne arată un refugiu care nu dă greș niciodată. Pe cei obosiți și îngrijorați, El îi invită: "Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre". (Matei 11, 28-29.) Noi putem găsi odihnă și pace la Dumnezeu, aruncând toate grijile noastre asupra Lui; căci El Se îngrijește de noi. (Vezi 1 Petru 5, 7.) PP 294.1

Apostolul Pavel spune: "Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul Cel viu". (Evrei 3, 12.) Având în vedere tot ce a făcut Dumnezeu pentru noi, credința noastră ar trebui să fie puternică, activă și statornică. În loc de a murmura și a ne plânge, limbajul inimilor noastre ar trebui să fie: "Binecuvântează, suflete, pe Domnul, și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt! Binecuvântează suflete pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerile Lui!". (Psalmii 103, 1.2.) PP 294.2

Pentru studii suplimentare nu ezitați să ne contactați:

WhatsApp: (+49)152-226-37-773, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org